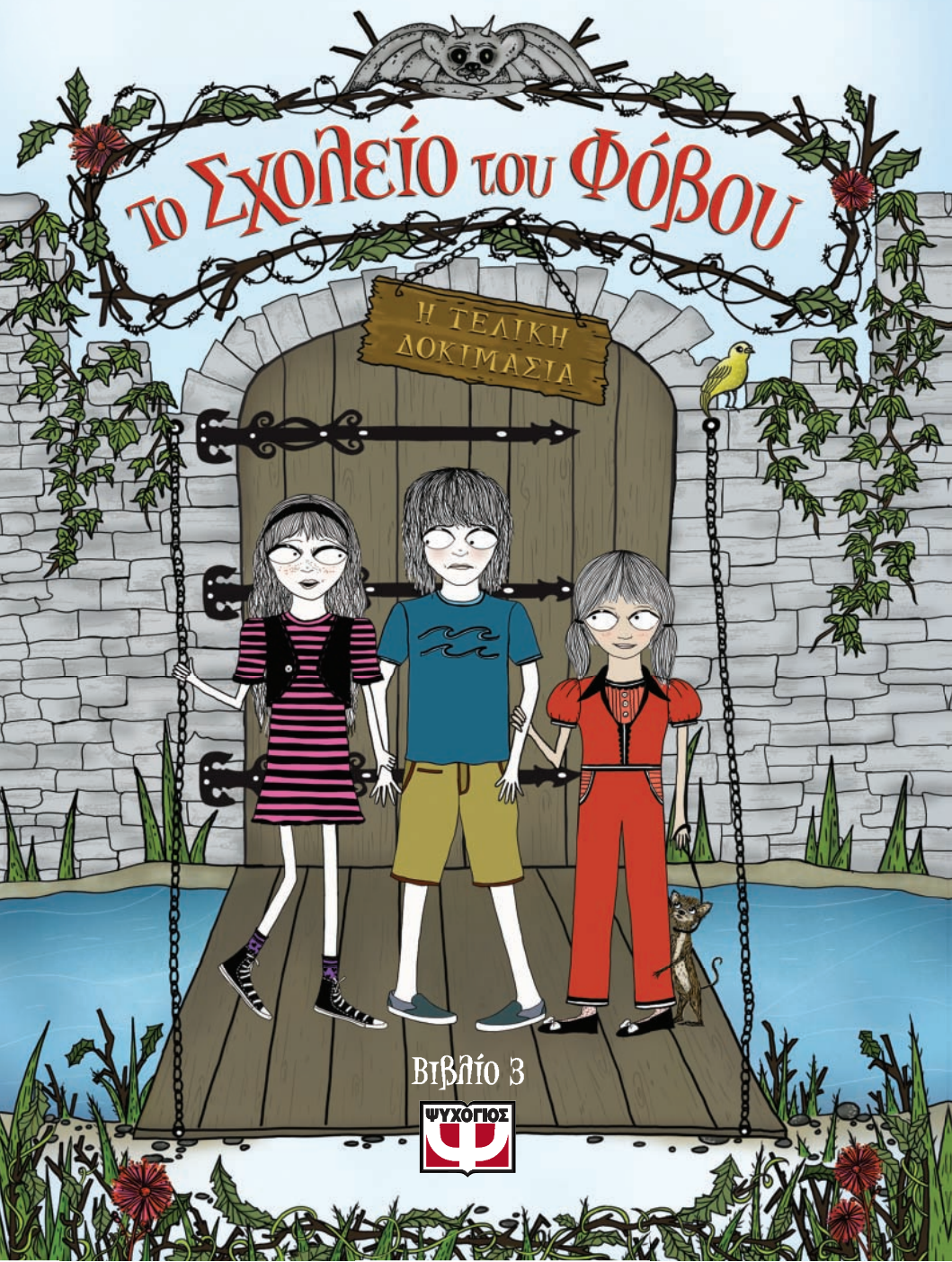

Γκίτι Ντανεσβάρι

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΦÓΒΟΥ

Η ΤΕΛΙΚΗ
ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Βιβλίο 3

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE SCHOOL OF FEAR 3: THE FINAL EXAM
Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2011

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το Σχολείο του Φόβου: Η τελική δοκιμασία**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Gitty Daneshvari

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ράνια Μπουμπουρή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Dave Caplan and Liz Casal

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Εικονογράφησης: Carrie Gifford

© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc., 2011

© Κειμένου: Cat on a Leash, Inc., 2011

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2012, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-565-6

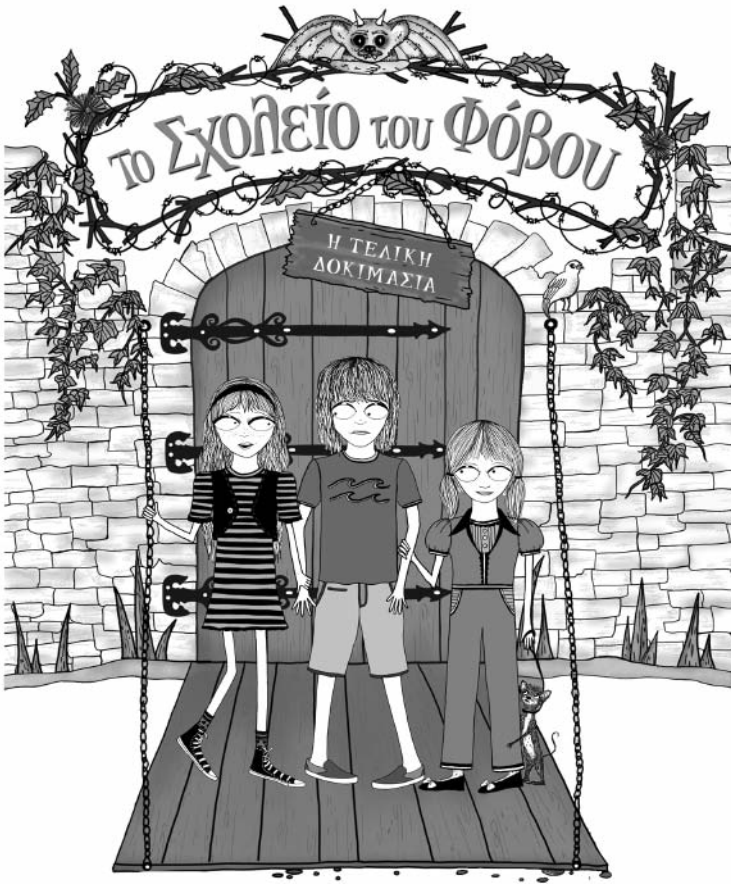
*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Γκίτι Ντανεσβάρι

Μετάφραση:
Ράνια Μπουμπουρή

Σημείωση της μεταφράστριας: Οι φοβίες που αναφέρονται στο βιβλίο είναι υπαρκτές, ωστόσο για τις περισσότερες από αυτές δεν υπάρχει δόκιμος αντίστοιχος όρος στα ελληνικά. Η απόδοσή τους στη γλώσσα μας έγινε «ποιητική αδεία».

Για τον

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Στην ερημιά έξω από το Φάρμινγκτον της Μασαχουσέτης
(Η ακριβής τοποθεσία αποκρύπτεται για λόγους ασφαλείας.)
Διεύθυνση αλληλογραφίας: Τ.Θ. 333, Φάρμινγκτον, ΜΑ 01201

Αγαπητές γονικές μονάδες,

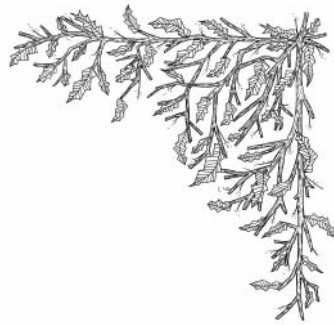
Το σημερινό μου γράμμα περιέχει φρικτά νέα, ίσως τα χειρότερα που έχετε ακούσει ποτέ! Μην ανησυχείτε – τα παιδιά σας είναι ακόμη ζωντανά και είναι καλά. Ή μάλλον, για να μην τα παραλέω, τα παιδιά σας είναι ακόμη ζωντανά.

Η απρόβλεπτη τροπή των γεγονότων έχει οδηγήσει το Σχολείο του Φόβου στο χείλος της ολοκληρωτικής και απόλυτης καταστροφής. Δυστυχώς, ένας από τους μαθητές μας (δε θα αναφέρω το όνομά του, παρά μόνο ότι είναι κορίτσι και λατρεύει τις νυφίτσες) αποκάλυψε στη Σιλβί Μοντγκόμερι, δημοσιογράφο του κίτρινου Τύπου, όχι μόνο την ύπαρξη του Σχολείου μας, αλλά και το πιο κρυφό μας μυστικό! Και τώρα, μην έχοντας παρά τρεις εβδομάδες στη διάθεσή μας για να αποτρέψουμε τη δημοσίευση του καταστροφικού της άρθρου, τα παιδιά σας αποφάσισαν να μείνουν εδώ και να δώσουν τη μάχη τους.

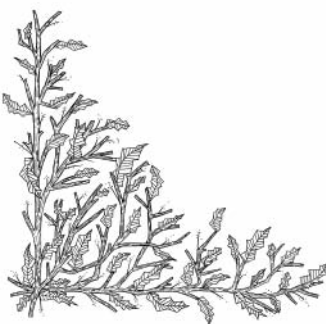
Κατά συνέπεια, μολονότι εσείς μπορεί να τα βλέπετε μονάχα ως παιδιά σας ή, όπως τα έβλεπα κάποτε εγώ, ως μια αραχνοφοβική νεαρή (Μάντλιν), ένα θανατοφοβικό νεαρό (Τέο), ένα νεροφοβικό νεαρό (Γκάρισον), μια κλειστοφοβική νεαρή (Λούλου) και μια μοναχοφοβική νεαρή (Υακίνθη), σας διαβεβαιώ ότι είναι κάτι πολύ περισσότερο από αυτά. Ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα, όλοι θα γυρίσουν κοντά σας διαφορετικοί απ' ό,τι είχαν έρθει στο Σχολείο μας πριν από ένα χρόνο, ή ακόμη και στην αρχή του φετινού καλοκαιριού, κι αυτό διότι είναι ήδη διαφορετικοί. Είναι Σχολειοφοβίτες.

Με μουτζουρωμένη μάσκα και βαριά καρδιά,
πολύ ελκυστική παρ' όλα αυτά,
ΚΥΡΙΑ ΟΥΕΛΙΝΓΚΤΟΝ

Mrs. Wellington

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΤΙ:
*Αυτοδυσσμοφοβία είναι ο φόβος
ότι το σώμα σου μυρίζει άσχημα.*

Το τέλος δεν είναι το τέλος. Κι αυτό βέβαια δε σημαίνει ότι το τέλος είναι στην πραγματικότητα η αρχή ή η μέση, διότι κάτι τέτοιο θα ήταν πέρα για πέρα ανακριβές. Απλώς, το τέλος είναι κάτι πολύ περισσότερο από το σημείο λήξης ή τη γραμμή τερματισμού. Το τέλος είναι η ανάγκη για κουράγιο, η ανασύνταξη δυνάμεων σ' αυτούς που είναι έτοιμοι για το επόμενο ταξίδι.

Η δεκατριάχρονη Μάντλιν Μάστερσον κοιμόταν βαθιά, με τα κατάμαυρα σγουρά μαλλιά της μαζεμένα με προσοχή σ' ένα πλαστικό σκουφάκι μπάνιου και τα γαλήνια γαλανά μάτια της ερμητικά κλειστά απέναντι στον κόσμο. Μόλις ένα χρόνο νωρίτερα, η Μάντλιν είχε φτάσει στο Σχολείο του Φόβου στολισμένη μ' ένα δικτυωτό πέπλο και ζωσμένη με εντομοαπωθητικά σπρέι, σε μια απεγνωσμένη προσπά-

θεια να κρατήσει σε απόσταση αράχνες και κάθε είδους ζούφια. Η Μάντλιν, γέννημα θρέμμα Λονδρέζα και πολυδιαβασμένη σε ό,τι είχε να κάνει με τη διεθνή πολιτική, είχε αποχωριστεί τόσο το πέπλο όσο και τη ζώνη μετά το πρώτο καλοκαίρι της στο Σχολείο του Φόβου· παρ' όλα αυτά, τον τελευταίο καιρό είχε κάνει ένα πισωγύρισμα. Λίγες μέρες νωρίτερα, είχε βρεθεί πρόσωπο με πρόσωπο με μια μεγάλη καφεκόκκινη αράχνη από το Μπάλι, την οποία πολτοποιήσε πάνω στο μέτωπό της. Αυτή η τραυματική εμπειρία πυροδότησε ένα νέο κύμα πανικού μέσα της, γι' αυτό και τώρα η κοπέλα φορούσε το σκουφάκι του μπάνιου στον ύπνο.

Ετούτο το πρωινό δεν ξύπνησε ως συνήθως από την παραίσθηση ότι οχτώ γλιτσιασμένα ποδαράκια χόρευαν στο μπράτσο της, αλλά από κάτι απείρως πιο άκακο. Ενώ τα μάτια της ήταν ακόμη σφαιριστά, η μύτη της έπιασε μια αψιά μυρωδιά. Δεν ήταν από καπνό ή από οτιδήποτε άλλο παραπέμπει σε κάποιο γνωστό κίνδυνο. Η βαριά γλυκερή μυρωδιά θύμιζε κλεισούρα και κατέκλυσε τόσο τα ρουθούνια όσο και το στόμα της. Αν και της άρεσε να απολαμβάνει ένα γλυκάκι κάθε τόσο, αυτή η μυρωδιά της φάνηκε τελείως εμετική. Οποιαδήποτε άλλη μέρα θα είχε ανοίξει αμέσως τα μάτια της για να ικανοποιήσει την περιέργειά της. Τώρα, όμως, η Μάντλιν δεν μπορούσε να φανταστεί τίποτα πιο τρομακτικό από το πώς θα αντιμετώπιζε τις ώρες εκείνης της ημέρας που θ' άρχιζε σε λίγο.

«Μάντλιν». Η ψιθυριστή φωνή έλουσε τα μάγουλα της κοπέλας με ζεστά κύματα αναπνοής.

Μην έχοντας καταφύγιο, η Μάντλιν υποχώρησε και άνοιξε αργά τα μάτια της. Δυο τρεις πόντους μακριά από το πρόσωπό της είδε την εκκεντρική διευθύντρια του Σχολείου, την κυρία Ουέλινγκτον. Κι ενώ κάποιοι άνθρωποι φαίνονται ωραίοι από τόσο κοντά, η κυρία Ουέλινγκτον σίγουρα δεν ήταν από αυτούς. Παχιές στρώσεις μείκ απ ήταν περασμένες με τρόπο διόλου κολακευτικό πάνω στις βαθιές και δαιδαλώδεις ρυτίδες της, μετατρέποντας την επιδερμίδα της σε ένα ανελήητο αρχείο του χρόνου που έχει περάσει.

«Καλημέρα, κυρία Ουέλινγκτον», ψιθύρισε αμήχανα η Μάντλιν, και ξαφνικά το οσφρητικό της νεύρο κατακλύστηκε ξανά από την μπόχα. «Χωρίς καμιά διάθεση να φανώ αγενής, τι στο καλό μυρίζει έτσι;»

«Ποτέ δε μου πολυάρεσαν οι σωματικές οσμές, για αυτό κι έβαλα τον Σμίντι να αντικαταστήσει τους εκκριτικούς αδένες του σώματός μου με μαρμελάδα και μέλι. Μυρίζω υπέροχα, δε συμφωνείς;»

«Μα ο Σμίντι δεν είναι γιατρός!» αναφώνησε το κορίτσι.

«Δεν είναι, όμως έπαιζε πολύ συχνά το γιατρό στα μικράτα του».

«Αυτό είναι άσχετο».

«Σουτ!» έκανε η κυρία Ουέλινγκτον. «Θα ξυπνήσεις τους άλλους. Δεν έχουμε ώρα για κουβεντούλα τώρα: έλα αμέσως στην αίθουσα διδασκαλίας, θα σε περιμένω».

Η Μάντλιν κοίταξε εξεταστικά το πρόσωπο της διευθύντριας και κατένευσε. Στην ατμόσφαιρα υπήρχε μια αίσθηση επείγοντος· κι αυτό ήταν κάτι απόλυτα κατανοητό, αφού η κυρία Ουέλινγκτον ετοιμαζόταν να αντιμετωπίσει τους δύο μεγαλύτερους φόβους της: τον Αμπερνάθι και την προοπτική τού να χάσει το Σχολείο. Πέρα από έναν αποξενωμένο προγονό, ο Αμπερνάθι ήταν η μοναδική αποτυχία στη διδασκαλική σταδιοδρομία της κυρίας Ουέλινγκτον, κάτι που μετά βίας παραδεχόταν στον εαυτό της, πόσο μάλλον στους άλλους.

Κι όπως η κυρία Ουέλινγκτον γύρισε και βγήκε σεινάμενη κουνάμενη στο διάδρομο, οι γάτες της –η Φιόνα, ο Έρολ, η Άναμπελ και ο Ράτι– χύμηξαν γρήγορα ανάμεσα στα πόδια της. Η Μάντλιν ξεγλίστρησε προσεκτικά από τα σεντόνια της· δεν ήταν απλή υπόθεση, αφού η δεκάχρονη Υακίνθη Χίκλμπι-Ρίγιατουλ και το κατοικίδιό της, η νυφίτσα Σελινίτσα, κοιμόνταν κουλουριασμένες στα πόδια του κρεβατιού της. Η Υακίνθη –ή, όπως προτιμούσε να τη φωνάζουν, Χάι-χάϊ– ήταν διαβόητη για την απαράδεκτη συμπεριφορά της, όπως και για το φόβο της να μείνει μόνη. Ακροπατώντας προσεκτικά και επιδέξια, η Μάντλιν πέρασε δίπλα από το κρεβάτι της δεκατριάχρονης Λούσι «Λούλου» Παντσαλόουερ, από το Ρόουντ Άιλαντ.

Η Λούλου, με τα πυρρόξανθα μαλλιά να καλύπτουν το γεμάτο φακίδες πρόσωπό της, κοιμόταν του καλού καιρού αποπνέοντας μια αίσθηση πραότητας που σπάνια έβλεπε κανείς στον ξύπνο της. Το θρά-

σος της ήταν γνωστό, όπως και η ιδιότητά της να λείπει, ότι της κατέβει χωρίς δεύτερη σκέψη – αδυνατούσε να συγκρατήσει τόσο τη γλώσσα της όσο και το γούρλωμα των ματιών της, αν άκουγε κάτι που δεν της άρεσε. Βέβαια, εδώ πρέπει να αναφερθεί ότι το γεμάτο αυτοπεποίθηση προσωπίο της εξαφανιζόταν μεμιάς, αν χρειαζόταν να μπει σε κάποιον περιορισμένο χώρο. Όταν την έβαζαν με το ζόρι σε έναν ανελκυστήρα ή σε ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα, την έπιανε υστερία. Κάποτε, για ν' αποφύγει να μπει στο ασανσέρ ενός ξενοδοχείου στη Βοστώνη, η Λούλου έφτασε στο σημείο να καταλάβει ένα ανυψωτικό μηχάνημα καθαρισμού τζαμιών – δυστυχώς, δεν είχε ιδέα πώς να το χειριστεί, κι έτσι την έσωσε η Πυροσβεστική. Το φιάσκο του εγχειρήματός της παρουσιάστηκε στο κεντρικό βραδινό δελτίο ειδήσεων προς μεγάλη δυσαρέσκεια των γονιών της, οι οποίοι νοιάζονταν πολύ για την εικόνα τους στον έξω κόσμο.

Τώρα, καθώς ο ήλιος έλουζε με τις αχτίδες του την ετοιμόρροπη γρανιτένια έπαυλη, τη γνωστή ως Σάμερστοουν, η Μάντλιν κατέβηκε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε τη σκάλα που έτριζε, έχοντας πλήρη συνείδηση της σπουδαιότητας εκείνης της ημέρας. Εάν η κυρία Ουέλινγκτον και ο Αμπερνάθι δε συμφιλιώνονταν, πράγμα που θα διευκόλυνε τα σχέδια της δημοσιογράφου Σιλβί Μοντγκόμερι να υπονομεύσει το Σχολείο του Φόβου, εκείνο θα περνούσε με συνοπτικές και διόλου τιμητικές διαδικασίες στην ανυπαρξία. Και καθώς τίποτε άλλο μέχρι τότε δεν την εί-

χε βοηθήσει ν' αντιμετωπίσει τη φοβία της, ούτε καν το καθ' όλα πειραματικό σεμινάριο «Πλύση Εγκεφάλου κατά των Εντόμων», δεν την έπαιρνε να χάσει το Σχολείο. Κι αυτό ήταν κάτι που το αναγνώριζαν όλοι οι Σχολειοφοβίτες: εάν δεν ολοκλήρωναν τον κύκλο μαθημάτων, εύκολα θα κυλούσαν πάλι σε μια ζωή γεμάτη περιορισμούς και πανικό.

Μέχρι να περάσει σαν σφαίρα από τον προθάλαμο του Σάμερστοουν με τη ροζ ταπετσαρία και τις ίριδες και ν' αφήσει πίσω της τον τοίχο με τις φωτογραφίες της κυρίας Ουέλινγκτον από τα καλλιστεία, το στομάχι της είχε δεθεί κελτικός κόμπος. Ούτε όταν αντίκρισε τη Μεγάλη Αίθουσα Υποδοχής, ένα μεγαλόπρεπο διάδρομο με αμέτρητες διαφορετικές πόρτες στους τοίχους, μπόρεσε ν' απαλλάξει τις σκέψεις της από το όλο και μεγαλύτερο άγχος της. Προσπέρασε σαν τυφλή την πόρτα αεροπλάνου, την πόρτα αγροκτήματος, την πόρτα σε σχήμα καμηλοπάρδαλης και χύμηξε στην αίθουσα χορού, η οποία χωριζόταν σε δύο μέρη: στην αίθουσα διδασκαλίας και στη σάλα.

Μπαίνοντας, είδε την κυρία Ουέλινγκτον με τις ροζ σατέν πιτζάμες της, στην ίδια ακριβώς απόχρωση με τη σκιά των ματιών της, να βηματίζει νευρικά πέρα δώθε μπροστά από τον καναπέ. Προτού πάει στο Σχολείο του Φόβου, η Μάντλιν δεν ήξερε πως υπάρχουν γυναίκες οι οποίες φρεσκάρουν το μακιγιάζ τους πριν πέσουν για ύπνο. Η κυρία Ουέλινγκτον όμως ήταν τέτοιος τύπος γυναίκας – και φορούσε

σκιά ματιών, ρουζ, ψεύτικες βλεφαρίδες και κραγιόν για να το αποδείξει.

«Καπετάνισσα Ντουζιέρα, δόξα τω Θεώ που ήρθες επιτέλους!» αναφώνησε η διευθύντρια.

Η Μάντλιν έστρωσε διακριτικά το διάφανο πλαστικό σκουφάκι του μπάνιου, κι ύστερα σήκωσε εκνευρισμένη τα μάτια της στην ηλικιωμένη γυναίκα. «Κυρία Ουέλιγκτον, δε θέλω να φανώ αγενής μια μέρα σαν κι αυτή, οφείλω όμως να σας επισημάνω ότι μόλις πριν από τριάντα δευτερόλεπτα μου ζητήσατε να κατεβώ. Και, παρακαλώ, να μη με αποκαλέσετε άλλη φορά “Καπετάνισσα Ντουζιέρα”. Νιώθω σαν καρτούν, και μάλιστα όχι και τόσο χαριτωμένο».

«Μου φαίνεται ότι κάποιος ξύπνησε στην αριστερή πλευρά του κρεβατιού σήμερα».

«Το ξέρω ότι δε θα 'πρεπε να ρωτήσω», αναστέναξε η Μάντλιν, «αλλά τι πρόβλημα υπάρχει με την αριστερή πλευρά του κρεβατιού;»

«Απλώς δεν είναι η δεξιά», αντιγύρισε κοφτά εκείνη και τα χείλη της άλλαξαν χρώμα. Εξαιτίας μιας γενετικής ανωμαλίας, ο αριθμός των τριχοειδών αγγείων στα χείλη της κυρίας Ουέλιγκτον ήταν εξαιρετικά μεγάλος και το χρώμα των χειλιών της σκούραινε όταν εκείνη θύμωνε, εκνευριζόταν ή ντρεπόταν.

Η Μάντλιν δε θέλησε ν' απαντήσει· προτίμησε να τελειώσει το καθιερωμένο χτένισμα του χώρου με τα μάτια, μήπως εντοπίσει έντομα ή αράχνες. Συνήθως, όταν δεν υπήρχε ιστός αράχνης στο χώρο, η κοπέλα ηρεμούσε, όχι σήμερα όμως. Διακυβεύονταν τόσο

πολλά, ώστε δεν μπορούσε να ηρεμήσει με τίποτα. Μα και μόνο η σκέψη της ηρεμίας τής φαινόταν τελείως ανεύθυνη, σχεδόν παράνομη!

Η κυρία Ουέλιγκτον κάθισε με χάρη στον καναπέ σταυρώνοντας τις γάμπες και έγενεψε στη Μάντλιν ν' ακολουθήσει το παράδειγμά της. Εκείνη τη στιγμή, σαν να παρουσίαζαν ένα καλοπροβαρισμένο χορευτικό, οι τέσσερις γάτες έκαναν έναν κύκλο γύρω από τα πόδια της διευθύντριας, κι ύστερα πήραν τη στάση της Σφίγγας. Προσέχοντας να μην πατήσει κάποια από τις τέσσερις ουρές ή τις δεκάξι πατούσες, η Μάντλιν κάθισε δίπλα στην κυρία Ουέλιγκτον μιμούμενη την άψογα ορθωμένη πλάτη της. Και καθώς ετοιμαζόταν να ρωτήσει το λόγο για την πρωινή επίσκεψη της διευθύντριας στο δωμάτιό της, πρόσεξε τα μακριά, λεπτεπίλεπτα δάχτυλα της ηλικιωμένης γυναίκας με τις καφετιές κηλίδες. Ήταν πολύ εύκολο κι επικίνδυνο να ξεχάσει κανείς ότι πίσω από αυτή τη δυναμική προσωπικότητα κρυβόταν ένα ασθενικό κορμί φθαρμένο από το χρόνο και τις εμπειρίες.

«Μάντλιν, σου ζήτησα να έρθεις σήμερα εδώ», ανακοίνωσε η κυρία Ουέλιγκτον, «διότι μου συμβαίνει κάτι παράξενο».

«Είμαι σχεδόν σίγουρη ότι καταλαβαίνω. Η πιθανότητα να χάσετε το Σχολείο θα πρέπει να είναι φοβερά τρομακτική για σας: έχετε δουλέψει σκληρά για να το δημιουργήσετε, όπως και για να διατηρήσετε την παράδοσή του. Όσο για το ότι πρέπει να αντιμετωπίσετε και τον Αμπερνάθι, ναι, θα έλεγα πως εί-

ναι φυσιολογικό να φοβάστε ύστερα από όλα αυτά τα χρόνια».

«Μα είναι ανάγκη να σου υπενθυμίσω ότι μιλάς στη διευθύντρια του Σχολείου του Φόβου; Δεν υπάρχει άνθρωπος σ' ολάκερο τον κόσμο που να γνωρίζει τι θα πει “φόβος” καλύτερα από μένα! Μάλιστα, προσφάτως έκανα μια διδακτορική διατριβή πάνω στο θέμα αυτό, την οποία επέβλεψα η ίδια και την οποία βαθμολόγησα με άριστα», είπε αποφασιστικά η κυρία Ουέλινγκτον. «Σε διαβεβαιώ, λοιπόν, ότι δεν είναι ο φόβος η τωρινή μου έγνοια, αλλά κάτι πολύ πιο δυσάρεστο». Και με τα λόγια αυτά, το πρόσωπό της συσπάστηκε. Έφερε το χέρι της στο στήθος και κατάπιε δυνατά.

«Μη μου πείτε ότι θα προσποιηθείτε πάλι πως πεθάνατε;»

«Όχι!» φώναξε η ηλικιωμένη γυναίκα. Και συνέχισε σε πιο μαλακό τόνο: «Σε παρακαλώ, Μάντλιν, απευθύνομαι σ' εσένα ζητώντας μια από τις συνετές, βρετανικές σου συμβουλές. Χρειάζομαι βοήθεια. Κάτι δεν πάει καλά μ' εμένα. Καθόλου, μα καθόλου καλά...»

«Επειδή ακριβώς είμαι συνετή και Βρετανίδα, νομίζω ότι πρέπει να ξυπνήσω και τους υπόλοιπους. Εξάλλου, ο Τέο είναι ειδήμονας στη διάγνωση κάθε είδους προβλήματος, ο Γκάρισον είναι πολύ δυνατός σε περίπτωση που χρειαστείτε βοήθεια στο περπάτημα, η Λούλου ξέρει να κάνει καρδιοαναπνευστική ανάνηψη, ενώ η Γιακίνθη, ε... καλά, η Γιακίνθη όχι μόνο δε θα μας φανεί χρήσιμη αλλά θα μας αναστατώ-

σει περισσότερο, οπότε μια χαρά κοιμάται πάνω με τη νυφίτσα της», φλυάρησε ακατάσχετα η Μάντλιν με φωνή χρωματισμένη από τον πανικό, βγαίνοντας από την αίθουσα για να ξυπνήσει τους άλλους.

Λίγα λεπτά αργότερα επέστρεψε με τους τρεις ζαβλακωμένους από τον ύπνο φίλους της –τον Τέο, τον Γκάρισον και τη Λούλου– που φορούσαν ακόμη τις πιτζάμες τους. Ως αυτοαποκαλούμενος ειδικός σε ό,τι είχε σχέση με αρρώστιες και θανάτους, ο δεκατριάχρονος Τέο Μπαρτόλομιου, ένας κοντόχοντρος Νεοϋορκέζος, προχωρούσε μπροστά από την υπόλοιπη ομάδα. Στρώνοντας όπως όπως τα ανακατωμένα καστανά μαλλιά του, έσπρωξε τα γεμάτα δαχτυλιές γυαλιά του στην κορυφή της μύτης του, που θύμιζε μανιτάρι, και άρχισε την εξέταση.

«Ήρθε ο γιατρός», ανήγγειλε με αυτοπεποίθηση αρπάζοντας τον καρπό της κυρίας Ουέλινγκτον. «Και, ναι, σας έχω μια ευχάριστη είδηση: πιάνω το σφυγμό σας, το οποίο σημαίνει πως είστε σίγουρα ζωντανή. Τουλάχιστον για την ώρα».

«Αχ, τι ήθελε η Μάντι και σε ξύπνησε εσένα», βόγκηξε η Λούλου, που είχε ήδη αρχίσει να εκνευρίζεται από τους θεατρνισμούς του.

Προς μεγάλη έκπληξη των άλλων, ο Τέο αδιαφόρησε παντελώς για το σχόλιό της και εστίασε όλη του την προσοχή στην κυρία Ουέλινγκτον. «Σας πονάει το κεφάλι; Νιώθετε σουβλιές ή απλώς μια επίμονη ενόχληση;»

«Όχι», αποκρίθηκε η κυρία Ουέλινγκτον. «Αφότου

σταμάτησα να χρησιμοποιώ πίσσα για να κολλάω τις περούκες μου, έχω ξεχάσει τι θα πει πονοκέφαλος».

«Τότε μπορώ να αποκλείσω την περίπτωση να έχετε κακοήγη όγκο, ανεύρυσμα ή απόστημα», είπε απλά το αγόρι, σαν να μιλούσε για θέματα καθημερινά. «Μήπως νιώθετε ρίγη στα άκρα;»

«Στα άκρα;»

«Στα χέρια και στα πόδια σας», διευκρίνισε η Μάντλιν.

«Κοιτάζω για συμπτώματα εγκεφαλικής συμφορήσης, σκλήρυνσης κατά πλάκας, ινομώματος – ξέρετε, αυτές τις κοινές ασθένειες που σου αλλάζουν τη ζωή», συνέχισε ο Τέο.

«Μα την αλήθεια, τον περισσότερο καιρό ξεχνώ ότι έχω άκρα, πόσο μάλλον να νιώθω και ρίγη», αποκρίθηκε η κυρία Ουέλινγκτον.

«Ενδιαφέρον», είπε το αγόρι βγάζοντας τα λερά γυαλιά του και σκουπίζοντάς τα στο πάνω μέρος της πιτζάμας του.

«Ενδιαφέρον; Το ενδιαφέρον πού το βλέπεις;» ρώτησε ανυπόμονα η διευθύντρια.

«Ω, όχι, δεν είναι καθόλου ενδιαφέρον. Απλώς μου αρέσει να χρησιμοποιώ αυτή τη λέξη. Δε μου λέτε τώρα, μήπως έχετε χάσει μεγάλες ποσότητες σάρκας τον τελευταίο καιρό;»

«Όχι βέβαια!»

«Οπότε, αποκλείουμε και τα σαρκοβόρα βακτήρια», είπε εκείνος τρίβοντας σκεφτικός το πιγούνι του κι έστρεψε το βλέμμα του στις γάτες που χου-

ζούρευαν γύρω από τα πόδια της κυρίας Ουέλινγκτον. «Μήπως σας γρατζούνισε κάποια από τις γάτες σας; Μια απλή γρατζουνιά μπορεί να προκαλέσει υποξεία περιφερική λεμφαδενίτιδα».

«Παραμύθια», μουρμούρισε μέσα από τα δόντια της η Λούλου.

«Όχι βέβαια, αυτό που λέω είναι απολύτως ακριβές», τόνισε ο Τέο. «Κι αν δε με πιστεύεις, υπάρχει κι ένα τραγουδάκι στο iTunes – ψάξε να το βρεις».

«Ω, συγγνώμη, ξέχασα πόσο αξιόπιστα είναι τα τραγουδάκια σε ό,τι έχει να κάνει με τη διάγνωση ασθενειών», του πέταξε η Λούλου.

«Σε διαβεβαιώ, Τροφαντούλη, πως ετούτες εδώ οι γάτες δεν είχαν απεριποίητα νύχια ποτέ στη ζωή τους», είπε η κυρία Ουέλινγκτον. «Δεν έχεις δει το ειδικά διαμορφωμένο spa για γάτες στο υπόγειο; Είναι πλήρως εξοπλισμένο. Ακόμη και τεχνητή γλώσσα τούς έχω εγκαταστήσει, για να τους περιποιείται το τρίχωμα».

«Σιχαίνομαι τα υπόγεια... χωρίς παράθυρα... χάλια», μουρμούρισε η Λούλου χωρίς να απευθύνεται σε κανέναν συγκεκριμένα.

«Συνεπώς, έχουμε αποκλείσει την υποξεία περιφερική λεμφαδενίτιδα, τα σαρκοβόρα βακτήρια, τον όγκο στον εγκέφαλο, το ανεύρυσμα, το απόστημα, τη σκλήρυνση κατά πλάκας, την εγκεφαλική συμφόρηση και το ινομύωμα. Χμμ... λοιπόν, σηκώνω τα χέρια ψηλά. Ίσως έχουμε να κάνουμε με κάποια σπανιότατη ασθένεια, για την οποία πρέπει να ανατρέ-

ξουμε στα παγκόσμια ιατρικά χρονικά, ή ίσως απλώς στον ιατρικό ιστότοπο WebMD, εφόσον όμως δεν έχουμε πρόσβαση στο Διαδίκτυο, θα έλεγα ότι αντιμετωπίζουμε ένα ιατρικό μυστήριο».

«Σοβαρά;» είπε ο δεκατετράχρονος Γκάρισον Φέλντμαν από το Μαϊάμι, περνώντας ένα βήμα μπροστά από τον Τέο. Ψηλός και μαυρισμένος, με φουντωτά ξανθά μαλλιά, ο υδροφοβικός νεαρός είχε από τη φύση του επιβλητική παρουσία. «Γιατί δε μας λέτε απλώς τι σας συμβαίνει, κυρία Ουέλινγκτον; Σας δίνω το λόγο της τιμής μου, θα είναι πολύ πιο εύκολο αυτό παρά ν' αφήσετε τον Τέο να σας εξετάσει».

Η διευθύντρια κατένευσε και σούφρωσε τα χείλη της πριν αρχίσει. «Από τη στιγμή που άκουσα για το θέμα με τη Σιλβί Μοντγκόμερι και το σχέδιό σας να αντιμετωπίσω τον Αμπερνάθι, αισθάνομαι πάρα πολύ παράξενα».

«Δηλαδή;» ρώτησε η Λούλου, που ένιωσε την περιέργειά της να εξάπτεται.

«Έχω ένα βάρος στην καρδιά, μου έρχονται δάκρυα στα μάτια, νιώθω έναν κόμπο στο στομάχι. Και, το χειρότερο απ' όλα, ο νους μου τρέχει διαρκώς στο παρελθόν, στην εποχή όπου είχα πρωτογνωρίσει τον Αμπερνάθι...»

Πριν από πολλές δεκαετίες, περισσότερες απ' όσες μπορεί να μετρήσει ένας χιμπατζής, ένας χήρος με το όνομα κύριος Ουέλινγκτον είχε φέρει το γιο του, τον Αμπερνάθι, στο Σχολείο του Φόβου. Το αγόρι χρειαζόταν απεγνωσμένα βοήθεια, διότι έπασχε από μια

παράλογη φοβία για τις μητριές, τη γνωστή και ως μητριοφοβία. Αλλά η μοίρα τα 'φερε έτσι και η κυρία Ουέλινγκτον –τότε γνωστή ως δεσποινίς Έστερφιλντ– ερωτεύτηκε παράφορα τον κύριο Ουέλινγκτον. Και το αίσθημα ήταν αμοιβαίο. Βέβαια, προσπάθησαν να το κρατήσουν κρυφό από τον Αμπερνάθι, ο νεαρός όμως σύντομα ανακάλυψε τα ερωτικά τους γράμματα και ένιωσε να γκρεμίζεται ο κόσμος γύρω του. Από κείνη τη στιγμή, δεν πέρασε ούτε μία νύχτα κάτω από την ίδια στέγη με τον πατέρα ή τη μητριά του. Βρήκε καταφύγιο στη φύση, όπου επέλεξε να ζει σαν ερημίτης.

Καταταλαιπωρημένος από τη μητέρα φύση, ο Αμπερνάθι είχε καταλήξει πλέον με σταχτί τραχύ δέρμα και μαλλιά σαν τζίβα. Το πιο αξιοσημείωτο γνώρισμά του όμως ήταν η ανικανότητά του για κοινωνικές συναναστροφές. Κι αν δεν ήταν η βαθιά αλλά χοντροκομμένη αγάπη του για τη μουσική, θα ζούσε ακόμη στα δέντρα κάνοντας παρέα με τους σκίουρους. Μα συνέβη το εξής συνταρακτικό: σε τέτοιο βαθμό τον είχε συναρπάσει το πλήρως παράφωνο τραγούδι της Υακίνθης, ώστε τελικά δελεάστηκε να επιστρέψει στο Σχολείο του Φόβου. Κι αφότου βρέθηκε εκεί, άρχισε να του αρέσει πολύ η ανθρώπινη συντροφιά, δεδομένου ότι είχε περάσει τις τελευταίες δεκαετίες της ζωής του μιλώντας με τα ζώα του δάσους, δηλαδή, μονολογώντας.

«Διαγωνιζόμενοι, πρέπει να μου πείτε την αλήθεια», ικέτευσε τώρα η κυρία Ουέλινγκτον τους μαθη-

τές της, τους οποίους θεωρούσε συμμετέχοντες στο διαγωνισμό ομορφιάς της ζωής. «Τι μου συμβαίνει;»

«Ιδέα μου είναι ή σας φαίνεται κι εσάς πως η ερώτησή της παραείναι φορτισμένη συναισθηματικά;» είπε συνοφρυωμένος ο Τέο.

Από την άλλη άκρη της αίθουσας χορού έφτασε στ' αυτιά τους η χαρακτηριστική φωνή του υπηρέτη της κυρίας Ουέλινγκτον, του Σμίντι. Προκειμένου να ισορροπήσει τόσο την τεράστια κοιλιά του, την οποία κάλυπτε με ρούχα συνθετικά, όσο και το εξεζητημένο του καραφλάζ –την τεράστια φράντζα που μετέφερε από τη μία άκρη του κρανίου του ως την άλλη, για να καμουφλάρει την καράφλα του– ο Σμίντι πάντοτε περπατούσε σέρνοντας τα βήματά του.

«Μα, κυρία, πρέπει πάλι να σας εξηγήσω τι σας συμβαίνει;» της φώναξε, ενώ το ευτραφές αγγλικό μπουλντόγκ, το Μακαρόνι, ερχόταν σεινάμενο κουνάμενο πίσω του, φορώντας ένα ριγέ γαλάζιο πιτζαμάκι.

«Δεν έχετε μηνιγγίτιδα, σωστά;» ρώτησε ο Τέο κι αμέσως απομακρύνθηκε από κοντά της. «Ήδη έχει αρχίσει να με πονάει ο λαιμός μου».

«Μην ανησυχείτε, κύριε Τέο, δεν είναι μηνιγγίτιδα. Η κυρία Ουέλινγκτον πάσχει από κάτι πολύ πιο συνηθισμένο... Από τα συναισθήματά της», αποκρίθηκε ο Σμίντι.

«Μην τον ακούτε. Η πέτρα των δοντιών μου είναι πιο έξυπνη από δαύτον!» είπε αγανακτισμένη η διευθύντρια.

«Εντάξει, άρα πρέπει οπωσδήποτε να βρούμε έναν

οδοντίατρο που κάνει επισκέψεις κατ' οίκον», γρύλισε η Λούλου ολοφάνερα αηδισμένη.

«Η κυρία έχει κατακλυστεί από ορισμένα συναισθήματα, τα οποία είχε να νιώσει πολλές δεκαετίες – λύπη, μεταμέλεια, μελαγχολία. Διόλου παράξενο, λοιπόν, που είναι συντετριμμένη», εξήγησε ο Σμίντι, ενώ η κυρία Ουέλινγκτον σκούπιζε τα δάκρυά της.

«Ο Αμπερνάθι με μισεί», μουρμούρισε εκείνη. «Ο ίδιος μου ο προγονός με περιφρονεί, και σύντομα όλος ο κόσμος θα μάθει πως απέτυχα όχι μονάχα ως γονιός, αλλά και ως δασκάλα. Το Σχολείο θα κλείσει κι εμένα δε θα μου μείνει τίποτα πια σ' αυτή τη ζωή».

«Αυτό αποκλείεται, κυρία Ουέλινγκτον! Δε θα επιτρέψουμε να συμβεί», δήλωσε με σιγουριά ο Γκάρισον. «Εσείς και ο Αμπερνάθι θα τα βρείτε μεταξύ σας. Είναι σαν την αντιπαλότητα που υπάρχει μεταξύ των ομάδων Ρεντ Σοξ και Γιάνκις· αυτή η ιστορία πρέπει να τελειώσει κάποια στιγμή. Κι αφού τα βρείτε, θα δείξουμε στη Σιλβί Μοντγκόμερι ότι οι πληροφορίες της ήταν εσφαλμένες, οπότε δε θα έχει άλλη επιλογή από το να πετάξει το άρθρο της στα σκουπίδια».

Εκείνη τη στιγμή, ένα ελαφρύ ρουθούνισμα ακούστηκε έξω από το αντικρινό παράθυρο. Κανένας δεν έδωσε σημασία. Όταν όμως το ρουθούνισμα ακούστηκε πιο βαρύ κι αντήχησε στην αίθουσα, η κυρία Ουέλινγκτον γύρισε όλο περιέργεια το κεφάλι.

«Το γουρούνι γύρισε!» ούρλιαξε και με μια σβέλτη κίνηση τινάχτηκε όρθια, άρπαξε ένα λαμπατέρ και το εκσφενδόνισε στο παράθυρο.

Αγαπητές γονικές μονάδες,

Το σημερινό μου γράμμα περιέχει φρικτά νέα, ίσως τα χειρότερα που έχετε ακούσει ποτέ! Μην ανησυχείτε – τα παιδιά σας είναι ακόμη ζωντανά και είναι καλά. Ή μάλλον, για να μην τα παραλέω, τα παιδιά σας είναι ακόμη ζωντανά.

Η απρόβλεπτη τροπή των γεγονότων έχει οδηγήσει το Σχολείο του Φόβου στο χείλος της ολοκληρωτικής και απόλυτης καταστροφής. Δυστυχώς, ένας από τους μαθητές μας (δε θα αναφέρω το όνομά του, παρά μόνο ότι είναι κορίτσι και λατρεύει τις νυφίτσες) αποκάλυψε στη Σιλβί Μοντγκόμερι, δημοσιογράφο του κίτρινου Τύπου, όχι μόνο την ύπαρξη του Σχολείου μας, αλλά και το πιο κρυφό μας μυστικό! Και τώρα, μην έχοντας παρά τρεις εβδομάδες στη διάθεσή μας για να αποτρέψουμε τη δημοσίευση του καταστροφικού της άρθρου, τα παιδιά σας αποφάσισαν να μείνουν εδώ και να δώσουν τη μάχη τους.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 10 ετών

ISBN 978-960-496-565-6

9 789604 965656

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 10701

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ